

til mig om at skaffe Oplysninger frem angaaende Handelspladsernes Stilling til Amtsrepartitionsskatten, navnlig til Bedømmelse af den økonomiske Betydning af det mellem disse bestaaende Fællesskab. Under Sagens Behandling i Folketinget fremkom der imidlertid et Duffe om, at Esbjergs kommunale Forhold kunde blive bedre ordnede af Lovgivningsmagten allerede i Aar, og ved privat Initiativ, men efter Konference med mig, blev der derfor i Folketinget indbragt et Forslag om Handelspladsen Esbjergs kommunale Forhold, det Forslag, der nu foreligger for det høje Ting. Af dette Bestemmelser skal jeg særlig tillade mig at henviser til 3.

Den første Bestemmelse indeholdes i § 1 og angaar Ordningen af Skatteforholdene i Esbjerg. Sagen er i saa Henseende lagt i Indenrigsministerens Haand, hvilket jeg meget maa anbefale, idet Forholdene i Esbjerg jo have sætnet sig saa lidt, at det ganske sikkert vil være meget vanskeligt allerede nu at give faste og staaende Regler for Ordningen af Skatteforholdene. Derimod har jeg ingen Tvivl om, at naar vi komme noget frem i Tiden, vil man søge at faa dette Forhold nærmere ordnet paa hensigtsmæssig Maade.

Den anden Bestemmelse, som jeg vil fremdrage, er Bestemmelsen i § 5. Det har været Meningen med dette Lovforslag at gøre Esbjerg til en Handelsplads og stille den som de andre Handelspladser, hverken bedre eller ringere. § 5 omhandler imidlertid et særligt Forhold, nemlig fremmede og indenlandske handelsrejsendes Afgang til Handelspladserne. Ifølge Lovgivningen ere Handelspladserne i denne Henseende betragtede som Land, og udenlandske rejsende ere maaste næppe komme til Handelspladserne. Derimod nærer jeg ingen Tvivl om, at ifølge den staaende Praksis ere indenlandske handelsrejsende komne hertil og have drevet den saakaldte Prøvehandel der. Da man nu fra Esbjergs Side har anholdt stærkt om, at handelsrejsende maatte faa Afgang dertil, hvilket i og for sig er et rimeligt og berettiget Duffe, har jeg ment, at man her kunde gaa til at give en saadan formel Regel ikke alene for Esbjerg, men for alle Handelspladserne, idet det jo ikke gif an at give en Lovregel alene for Esbjerg og derimod opretholde de bestaaende Lovregler for de andre Handelspladser.

Endelig er der en tredje Bestemmelse, nemlig Bestemmelsen i § 3, 2det Punktum, som vel vil volde nogen Vanskelighed, i alt Fald er det en Bestemmelse, der kan volde Vanskelighed. I § 3, 1ste Punktum, er der givet den almindelige Regel, at de i Lovgivningen indeholdte for Handelspladser i

Almindelighed givne Regler ogsaa skulde gælde for Esbjerg, en Regel, der er selvfølgelig. Men saa staar man over for Bestemmelsen i Grundlovens § 37 med Hensyn til Landstingsvalg, og Spørgsmaalet bliver da, hvorledes man skal stille sig dertil. Ifølge Grundlovens Regler ere de 6 bestaaende Handelspladser stilledes lige med Købstæder. Grundloven kender med Hensyn til Ordningen af Landstingsvalgene kun Forskellen mellem Kjøbenhavn, de øvrige Købstæder og Landet, medens Handelspladserne ikke inbtage nogen Særstilling, men indordnes under Købstæderne. I Grundlovens Regel ere Handelspladserne ikke nævnte ved nogen sælles Betegnelse, men derimod ved en Opnævnelse af de enkelte Handelspladser, Frederiksberg, Frederiksbørg o. s. v. Spørgsmaalet er da, om denne Bestemmelse kan udvides til at gælde for en ny Handelsplads, om den ad analogisk Vej kan gøres anvendelig derpaa, eller man maa gaa til at forandre Grundlovens Bestemmelse. Tages den efter Ordens, gælder den kun for de 6 Kommuner, der her ere nævnte ved Navn, og kan ikke komme til at gælde for de ny Handelspladser. For deres Vedkommende maa Forholdet selvfølgelig blive som hidtil, det vil sige: de ere fremdeles at anse som Land. I Regeringsforslaget om Handelspladser, hvor dette Forhold var behandlet, var der fremsat den Regel, at Esbjerg skulde være en Handelsplads, og at de almindelige for Handelspladser gældende Regler skulde være anvendelige paa Esbjerg, men at Esbjerg fremdeles med Hensyn til Valg til Landstinget skulde være at betragte som en Sognekommune. Jeg satte denne Regel op i Lovforslaget, fordi det for mig stod som meget tvivlsomt, hvorledes Grundlovens § 37 var at fortolke, og jeg mente, at man i Tvivlstilfælde burde holde paa det bestaaende, og at man saa ikke kunde komme til en Forandring af Esbjergs Retsforhold i denne Henseende, men jeg har i øvrigt for mit eget Vedkommende ikke nogen Betænkelighed ved at gaa med til en Fortolkning, som stilledes Esbjerg lige med de jærlig i Grundlovens § 37 nævnte Handelspladser. Dette er ikke det eneste Sted, hvor Handelspladser i al Almindelighed nævnes paa samme Maade. Vi kende det fra Loven af 23de December 1861 om kommunale Valg i Handelspladserne. Der ere de nævnte paa samme Maade ved Navne som Frederiksberg, Frederiksbørg osv., uagtet man der vilde give en almindelig Regel for Handelspladserne. Det samme gælder om Loven af 17de Maj 1873 om Landdistrikters Indlemmelse i Købstæder, hvor